

ACC. N:R M 0655: /.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Per Hansson f. 1866 var
kyrkväktare i S:t Olof 1912-1939.
Han säger sig ha fått mycket
av sitt betande från Viden
Gunde Jönngården.
Per Hansson är numera bosatt
i Tomelilla, Ulstorps vägs 5.

"Skabb-pägen" som botades vid
S:t. Klara.

14 dag före den 29-de juli fråghe en
fru från Löderöd, som ja kände till.
om hennes syster från Halmstad och hennes
pojke kunde komma: Ja, men mora ska
vara "uå" och då ska ha ätther 12 på matben.
Pojken hade legat i Köpenhamen 2 år och
i Tyskland 1 år och ha lidad om ättherad.
Och sen ble han botad så knickt på ett
år. Di kom vid 2-tiden och jag matte
dom utanför kyrkan. Klockan var följde
uå in. Prata gick de ju inke på hela
dan. Först gick de fram och oppra i
kistan och sen gick de bort till yran
och moren strök pojken som hade skabb
i ögonbryna, huxet, och fram på bröstet.

2
Som ju ofta är här beklätt, på de
sjuka ställena. Man ska stryka i kors.
Oppbrändet ska ske tre år i följd, men
man kan också oppra för hela sin livstid.
Sen gick han till källan och drack
vattnet och tog med sig hem och tvätta
sig med i innan han lå sig. Jag fick sedan
brev från pojken en tid återad, där han talade
om att nu hade skabben släppt i ögon läppar.
(Detta hände 1913.)

ACC. N:R M.10655:4.

3

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Källvattnen från S:t Olof till
Amerika.

Har skickat barm ända till Amerika
till folk som varit här. Skicka det
så det kom fram närlunda i ti till
S:t Olof. Di skulle trötta dem utav
om det hjälpte.

Stockholmskan, som affrade i
S:t Olof.

Vart år kom hurr och hurr affra
många pänge vart år. Gata för sig
själv och för dum anse na. Ville
inte nån skulle höre då. Jag hade
ögon på na. Lörkärden kom upp
och så aie ja skulle köra unna na.
Hur kommer hit och affrer många
pänga, så ja, så ja kör inte vart
huru. Hur hade många papperspäsa
na pänga i en lärnäska. Hur många
vet inte ja, men då va många papper
i näska. Och inte lövringar och pen-
ningar. Många nävar hällde to i
kista och strök sig själv för var gång
hur affrade. Sad ja kom och munnla

för sig själv; för dem ska falla
på knä vid läffer kistan när
dem ska öppna.

Hector som en gång läste kyrkan i
S:t Olof natten till den 29:de juli.

Hector var en fört. Läste kyrkan en
gång natten till den 29:de. Så när
jag skulle släppa in några som varit
och sagt till innan så kunde jag
inte komma in. Juina nycklar hade
han också tappat. Men efter en stund
plock jag upp dörren - hur säger jag
inte. Men så blev han också avsakat
tala om det för ärkebiskopen en gång
han var här, han hälsa alltid och
tog i hand, och han frågades varför

färd

jag inte skrivit till honom.

Sjukdomar man söker bot för i
S:t. Olaf.

Man söker bot för sjukdomar som
kommit på huden från födseln och
när man ska alltid gå med barnet.
Mot engelska sjukkan och dylikt
hjälper det inte.

Offrer i S:t Olafs källa.

Folk ifrån socknen kom lika regel-
bundet varje år, gamla gubbar o.
kriinnar. Ungdomen från inte på
S:t Olaf. Men många gamla hade
barn med som de skulle offra för.

I första tiden offra de både
pengar kött & bröd - nu bara
pengar. Om den källan och det
bättre har den krapten nu som
innan de blev upp den där kan
jag inte säga. Det var några herrar
från Lund som blev upp den.

Doktorerna från Köpenhamn och
cyran i S:t. Olofs kyrka.

Det kom en buss med turister från
Danmark som skulle besöka kyrkan
och de började fråga ut mig om cyran.
Men då jag då talade lite försiktigt
med dem om den så steg två herrar
från fram på : "Vi är doktorer från
Köpenhamn och vi ska inte stå och

Slå i folket om den där ykan kan
hjälpa när inte vi kan. " - "Vi
kanste inte kan hjälpa, men ykan
kan!" Ja jag, "och vi ska se att
vi snart är här igen." - En kom
nästa år den 29-de juli, hälsa,
sa ingenting, tog nälen upp mot
murenen och nicka mot mig. Jag
stod i vapenhuset och såg hur de
appra i kistan och ströck sig med
ykan. Det duger inte om man
kriper med gynchel med sådant.

När S:t Olavs gata blev stullen

Den murarande gatan blott en del av den gamla. Den gatan som fanns innan jag precis det som den som figuren till vänster på altartavlan håller i handen. Än skapen var av silver. Den gamla stals av två prästnar från S:t Olavs församling. De var nämligen färdigt hemska på den tiden att de hade lyckats till kyrkan och kunde få det lilla i hatten om de ville. De gjorde bra sked av den och sålde för de trodde de skulle förljama pengar på det. Trodde de ja - men falligare och falligare blev de och så dog den gamla system. Den andra gick

längre och hägrade harken då d. Clara
och så kallade hon prästen till
sig och så att det var hon som
skuldt biten yran. Den yran som
nu finns är det som denna farans
knar är den gamla. Men samma
form som först kunde det ju
inte bli på den.

S:t Olafs kyrkklocka.

Fägeltofta har den juktliga gamla
klockan med helgonet på. När S:t
Olaf och Fägeltofta var annek ihop
i gemmens parfars tid så tog
de klockan från S:t Olaf.

Olav den helige av Norge.

S:t Olaf har varit i S:t Olaf.
Rymt från Norge hit med, under
så måtte han tillbaka igen och
blev i hjält Stucken vid Stiklasta
1028.

1939 var det bara ett, som
appade i kyrkan.

Hidsommarblommor.

Hidsommarblommor hängde alltid
i mummen. När de kände sig dåliga,
och när solen var nere skulle de
pöka sig med de blommorna.
Man lade dem på en järnskaål
med lakea örter och rågon skulle
hänga stål örter.

Loasticka (*Levisticum officinale*)

Loasticka gav de korna. Skar
i småbitar och blandade med
salt och gav dem i mummen.